

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođu ty.

Z njebjes mans
Njeh či khmans
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihcizšczerńi w Budyšcinje a je tam sa šchwórtlětnu přehodplatu 40 pj. dostacž.

Njedžela Palmarum.

Mark. 11, 1—10.

Palmarum — tole mjeno njedžele naš na to dopomnja, so Jesuś něhdy pod wyškancjom jutrowných pučowarjow do Jerusalema nutsch čehnjescje a kał jemu meje a selene hałošy na puč sczelechu. Pošdžiščo je šo to prajilo, so šu to palmy byle, so bychy jeho česćžili kaž šerschtu, kiž šwój lud wopyta. To nam sczenik dokładnje pomjeda. Najmjetscha wažnosć tejele njedžele pał w tym leži, so nutsch wjedže do čzicheho tydženja, kaž běšče jeho nutschehnjjenje nutschehnjjenje k čzerpjenju. Pšchetož kaž kral wón nutsch čehnjescje, ale kaž šłóštnik bu sa nělotre dny šakudženy, čehnjescje i šchizom na šhribjecze šašo won, so by na Golgatha wumrjel. Tak nam njedžela Palmarum praji: „Šladaj na šwojeho krala, kiž k šmjerčži dže, a pšchewodž jeho na jeho martraškim pučžu!“

Šač čzemy my jeho powitacž?

1. Š ponížnej a
2. i džaknej wutrobu.

1. Sczenje pošasuje nam Jesuśa jako ponížneho Šbóžnika, kotryž čze šwojich w ponížnosći, niz i možu k šebi čzahnyč. Tehodla wón we šerschtinskej pšyche nutsch njeczehnje do Jerusalema, ale to je jednory čzah: žani blyšcžazny štražowarjo wokolo njeho, ale w šhudej pučowarškej drascže a na wóšle, kotryž njeběšče ša šlužbu

we wójnje pošajeny, pšchewodžany wot mało šwěrných. (Šcht. 1—7.) Ale tam čzi šwjedženszy pučowarjo jemu pšchuwštachy jako šwojemu Wumožnikaj — to jednore waschnje jich njemylesche. Tak tež naš mylicž nješmē na Jesuśu, dokelž we šwontownym blyšcžu wustupil njeje. To jednore waschnje nam jeho ponížnosć šjewi, a kał mohli jemu šěpje holdowacž, jemu napschecžiwu hieč hacž ponížni? To płaczi wošebje w čzichim tydženju. Pšchetož tehdom je Jesuś šo hiešcže wošebje jako ponížny šjewil, je wšchu hanibu šnješł, je bješ morkotanja šwoje žiwjenje wostajil. W tym wščem wón nam pšchimoła: Budžče mi runi a šhodžče ša mnu w ponížnosći! Tajke napominanje je nušne, dokelž šo wot pšchinarodženja k hordosći šhilamy. Šdyž běšče Jesuś ponížny, kał wjele bóle dšrbimy my ponížni byčž! Jako šnješowi wučžobnižy pał mamy šo tež šwětej napschecžiwu jako ponížni wopošacž. A ponížnosć pošasuje šo wošebje w čzichim čzerpjenju. Pšchetož nam dže šo podobnje kaž Jesuśej: my budžemy hanjeni a šazpjeni, kaž by to šłóšć była, šo šo šchescžijenjo mjenujemy. To budžemy loško hóržy a hněwni. Ale my dšrbimy na Jesuśa šladacž, kotryž je ponížnje wšchitku hanibu nješł. Tajka ponížnosć dšrbi naš napjelnicž, šdyž dšrbi Jesuś šerschtu naščeho žiwjenja byčž. Šordnyč a tajšich, kiž čzerpicž njemoža, njecha wón ša šwojich wušwolicž. Jesuś, tón ponížny, wubudž naš k ponížnosći; to je jemu najšubšče powitanje.

2. Š džakownej wutrobu. (Šcht. 9 a 10.) Lud niz jenož šwoju wješelosć šjewi, šo je Jesuś tón šlubjenty

pschischol, ale tež sjamnje so Bohu dźakuje, kiž chze žedjenje pobožnych dopjelnicz a kralestwo wótza Davita w starym bljšchczu sašo postajicž — pschetož teho so wot Jesuša nadžachu. My mamy, dofelž to hišchče wjele lěpje wěmy, hišchče wjele wjazg pschicžiny, Bohu so wutrobnje dźakowacž, so bychmy s tym Sbožnikej holdowali. Hdyž tež Hosianna njewolamy, hdyž Sbožnika na puczu čerpijenja pschewodžamy, chzemy tola khwalicž, so je w Božim mjenje a po Božej poručnosći tón pschischol, na kotrehož su wschitg pokutni hrěšchnizy wot spocžatka šwěta czatali, so je psches njeho huadne kralestwo postajene, wot kotrehož běšche Davitowe kralestwo jenož šlabny wobras a so so wón tež šmjercze bojal njeje, so mohli bycz stawy jeho kralestwa. Ale my chzemy so tež Sbožnikej šamemu dźakowacž, a to njemóžemy lěpje potasacž, hacž s tym, so na jeho ewangelijon posłuchamy a so k njebjestemu Wótzej potasacž damy. Psches poslušnosć a šwěrne khodjenje sa nim jemu šwoju, dźakownosć najlěpje potasamy a jeho najlěpje powitamy jako šwojeho Anjesa a krala a Wumcžnika.

So by nam čžichi trdžen žohnowany byl, dyrbi Jesuš Ahrystuš, našch ferichta žiwjenja, kiž je kichž nobyl, nam stajnje psched woczomaj stejecž a šwoju ponižnosć kaž tež šwoju lubosć šjewicž. Potom budžemy wabjeni, sa nim w ponižnosći khodžicž a jemu jeho lubosć we šwěrnosći dźakownje šaplacžicž. Šamjen.

Golgatha.

Drje wjele horow jima
Zow wóczko čłowjela;
Tu wožnosć žana nima
Kaž hora Gulgatha.

Hdže hora je, kiž bliži
Nam takle njebjesa?
Šchto Božu milosć niži
A nam tak kaž Gulgatha?

Šso s kichža wužórluje
A nam s kraja do kraja
A našch hrěch wučžiscžuje
Krej šwjata s Gulgatha.

Šynt wšchšchich harfow brincži
Tam šbóžne glorijs
A wěczna khwalba klineži
Sa jehnjo s Gulgatha.

Tam nastaj čžiche khody,
D duscha wěrijaza!
Škož hrěch a wschitke šchłody
Šod kichž na Gulgatha!

Dha šbóžni w njebjy praja:
Kaš derje so čži sta!
Pucž do Božeho raja
Tón dže psches Gulgatha!

K. A. Fiedler.

Čsi lěta w Ruskej.

Šistorijska originalna powjesć s Napoleonowych wójnaw.

Špišal M. A. Kral.

(Škóncženje.)

Šyku našmu nětko šwinje pašych na šchěrošch ladach. To bē wostudle džělo, kiž so mi dołho njelubjesche. Duž w pšdnjej

našnje wostajiwšchi wscho prjecžku džěch, a so sašo psches rětu Bug pschewjesch. Šyma bē so hižom pschiblička, s nowa wobdawašche mje pusta hola, sašo dyrbjach w šněšy brodžicž dołhe, dołhe dnj.

Sako junu tak we šwojich myšlach w lěšy dale šahach, mje šanki pschesčěhnych, na kotrychž tšjo kosakojo šedžachu, kotšž kaž njemdri dale jědžechu. Tola mějesche jedyn s nich telko khwile, so mje s čžěžkim šchudom poschwika, prajžy, so nješym s pucža šchol, šchtož pak bē šža. Woni jědžechu dale a ja móžach njesašlužene pufi šam njesč. Dołho pak nijetrajese, dha pschiběža jachlo šchtwórtj kosak sa nimi a prajšesche so mje, hacž jeho towaršchom widžal nješym. Wschitg šchtrjo bēchu kosakšy offizierowo a tamni bēchu w pjanosći wučžekli. Duž nětko w hromadže sa nimi šahachmoj, hacž jich w małym měšacžku sašo doščezěžchmoj. Dužy po puczu rěczachmoj to a tamne, hacž mje škóncžuje mój kosak narěcza, so dyrbu sašo do wójška štupicž, kiž w bližšchim čžaju do Franzowskeje pocžehnje. Na měšče mi do myšlow padže, so je šnawo to tola najlěpšcha škladnosć, sašo do wótzneho kraja abo tola do Němzow pschicž. W měšacžku, do kotrehož pschidžechmoj, ležese runje wotdžel rusšich pšchłow; s tym so podach a buch tež hndom sa wojaka pschijaty. A hlej, bórny pschifasnja pschidžče, so dyrbimj so pomaku s němskim mjesam šczahnyč. Dužy po puczu pak mje wot pšchłow prjecž wsachu a mi konja dachu. Tak buch druhi ras khěžorski ruski jěšdnik a pucžowanje špšchnišcho džšesche. Na puczu pak w někotrymžkuli domje hospodowachmy, hdžez hižom lěta dołho na wróčenje teho abo tamneho lubeho wotčakowachu, kiž bēšche tež psched lětami šobu do Ruskeje čzahnył. Někotra macž je so naš naprašchowała, hacž šnawo jejny šyn tež tu wot ranja šobu nješchidžče, s wotkal my pschidžechmy. Šene wójško po druhim drje mjesy pschekrocži, ale horzo domoj hladany so nihdy njewróči — wón špasche čžishe w dalosch zušbje. A tola macžerne wošo s bolosčju s ranju hladašche, hacž šnawo šerja droheje nadžije štoro njesašwitaju.

Hospody bēchu sa naš pschezo tak někak duschne, runjež bē na nich widžecž, so wójna hišchče žyle šabnta njeje, kiž bēšche tehdy žyly němski kraj šaměšchala. Nětko tež našonichmy, so je Napoleon žyle šbity, a so dyrbimj do Parisa, trón noweho krala podpjeracž.

S někotrymi druhimi towaršchemi pschidžech junu tež do buršeho kubka na hospodu, na kotrymž wobstarna macžerka šama hospodarjesche, dofelž bēšche s wudowu. Ššchecželnje buchmy powitani, a stara macžerka nam to a tamne na blido noschese; na jejnym lubym woblicžu bē widžecž, so nam wschitko lubje radny dawasche. Potom pak džšesche won na huro, pschelicži našche konje, pschidžče sašo do šstwy a tež naš pschelicži, s čžicha pschi šebi prajo: „Dženka tež hišchče šobu njeje.“ My s teho špšnachmy, so ma wona wěšče někajtu drohu nadžiju we wutrobje. A hlej, tež wona so naš pocža naprašchowacž, hacž šnawo jejny luby jenicžki šyn so štoro wróčicž njebudže? — Šchtož wopomni — jenicžki šyn — jenicžke džčžo, kotrež je daloko prjecžku do njesnateje zušby šahnate, tón šroschmi horzu nadžiju lubeje macžekli. Šejny šyn bē tež šobu s počnožy čzahnyč dyrbjal, njebē so pak wjazg wróčil, a luba macž hižom tšj lěta na njeho čžakasche. — My njewjedžachmy, šchto dyrbjachmy jej na to wotmolwicž; prajachmy tehodla, so je šnawo hišchče móžno, so so jejny Jan sašo domoj wróči, ale so šu tam w zušbje tež jara, jara wjele towaršchom wostali. Šuba macž so s tajkim wotmolwjenjom špokoji a woteńdže, prajo: „Dženka tu hišchče njeje — ale wón wěšče jutšje pschidžče.“ Šwontownje bē drje šmėrowana a šwoje hospodaršstwo derje šastara, ale we wutrobje so nadžija žehlesche, kiž jejne mozgy pschezo bóle podrywasche. Wona so na

pschichod sepjerasche, na pschichod taf njewěstny! Tola khlrow wjazny njemějesche we kwojimaj woczomaj, hdyž ruzny stynnywšchi psches wofno t ranju hladasche. Szlyh bėchu ho hižom dawno i horzej nadžiju wuronile. — Mascha wjefekosć bėsche tež zyle prjecz, jako tajku hluboku bolosć a sczėrpliwosć widžachmy; mējachmy wutrobne dželbracze i jejnej želniwosću. Róždy džėn ho nař wona prasche- fche, hacž knano luby knn tola storo njepšchidže. Róždy džėn psched wjeczorom hladasche psches wofno t ranju sa jeniczkej pruhu stoteje nadžije. Ale wschitko bė podarmo, a wona bu pschezo smėrnischa. — Nam pak cžinjėsche cžim wjėtschu dobrotu, wboha macž, mėnjo, so budža sa to tola tež jejnemu lubemu knnej w zusbje dobrotu wudžėlecž. — My spósnachmy, so drje jejne bėdne žiwjenje ke kónzej khwata, pschetož wona džėn wote dnja na mozach wotėbjerasche. Pschezo dlėje pschi džėle we hlubokich myř- lach stejėsche; ho drje na khwilu sgrabu, kaž by jej nadžija i nowa wutrobu jahorika; ale i kóždym dnjom buchu jej hodžinki dlėjšche; pschezo dlėje wona psches wofno hladasche. — Taf pominychu ho někotre tydženje, hacž junu luba macž t nam rjekny: „Dženka pschidže sawėscze mój luby knn; hejso-li ho džėnka njewróczi, dha ženje wjazny njepšchidže.“ To bė dopoldnja a my ho i njeju roszohnowachmy a jėchachmy na kwoju džėnřku klužbu. Jako pak ho na pósdnym popódnju sašo domoj wrócizchmy a cžicho do jstwy fastupichmy, dha kėdžesche bėdna hosposa, wócžny sandželiwšchi, na stole pschi wofnje, kiž bė t ranju wobrocžene. Ruzny mėjėsche kaž t wofoschenju we wulkim wjefelu wupšchestrjenej, pschetož džėnka bė lubeho knna wofoschała — w njėbjėsch. — My kmj ju potom hiřcže wschitzny t rowu pschewodžili a ho na to wot- řal puřcžili.

Jako domoj pschidžech do wótzneho kraja, dha bė wón do dweju kručow rostorhnyeny, a tež našch luby řerbřki splah bė rosdžėlėny do dweju džėlow, tola wėscze niž we wutrobje. Nětko buchu zusbnižy wot ruskeho wójska wotdžėlėni a domoj rospuřcžėni. Taf tež ja kwoju kwovodu dostach, ale niž na dolho; dyrbjach cžahnyčž je sakřim wójskom na wjecžorne strany Europy, do njė- mėrneje Franzowskeje. Napoleona bėchu na kupu Helenu domjėsti a w Parisu noweho krala se stareje kwojby postajili, a teho dyrbjachmy sakitacž psched kamknymi poddanami w mjėnje tych móznarjow, kofniž bėchu wėczny mėr mjes řobu řčiniłi.

„Wėczny mėr“, rjane řłowa! ale kaf dolho budža ludy hiřcže na tebje wotčakowacž?! To budže drje tež wėczne wot- cžakowanje! Krejpschelecze njepšchėstanje, doniž ludy móznarjam mjecž i ruti njėtorhnu, potom knano budža lėpsche cžakny. Ale hdy ho to řtanje?! Wjele křwė budže mjes tym ho hiřcže t njėbju wólacž, plomjenja mnohich mėstow a wřow budža mjes tym hiřcže njėbjo pocžėrwjenjecž. Na bitwiřcžach křwaw- nych je dospoknje widžecž, so i křwė žane řbože wurwscž njėmóže, žane róže wėczneho pokoja ho njėposbėhaju, ale wjele bóle wóřty pschichodneho wjecženja. Šchtož mėni, so psches bitwy řbože sa ludy kėžėje, tón řo jara moli. Lud řo pjerje — wjėřch pak bjerje. — Wjele řlubow nam cžinjachy po tamnych bitwach Napoleonowych, ale dostali kmj mačo. Šchto pomhāsche wschitkim mojim towarřcham pschichodne řbože, hdyž řo tola wjazny domoj wrócizčž njėmóžachy, ale dyrbjachy řblėdnyčž na honach kėwjėrnnych?! A hdyž řam na řo pohladam, mi řo hiřcže do džėnřnischeho dnja niřtón sa to podžakowal njėje, so řym tež kwoju krej psche- lecž dyrbjal w zusbje; ale řakři džak dyrbjal řadacž, wřchaf tola řadny dobry plėd i křwė njėrowscze. řa řyžu řpokojom bęcž, hdyž junu po wotwołanju i tuteje cžaknosće wřchėch řwójich lubnych řařo namakam, kiž řu řo přjedy mje wrócžili do wėczneje domisny. řyžu řo řpokojicž, pschetož mój row budže tola we wótzowřkej řemi; młodemu narodej pak pschiwólam řbože na pschichodne cžakny. —

* * *

To bė powjescž řestarijeneho nana, dopomnjecze na jėho mło- dosć, jako ředžesche na kamjėitnej lawzy, pod kotrejž drėmachy we wėcznej cžičinje bėdžerjo i bitwy pola Budnyřina. řičhi wėřřil naju wobdawasche, — jeno dny a dny i daloka wot počo- dnja řrimot pschinoschomasche; bė to řrimot kanonow i bitwiřcžza w řzechach, hdyž rořtorjena Němcžina řo na řo řama řlobjesche. A cžėhodla řo bija? řjednocžicž řo řzedža psches krejpsche- lecze! řolřta lėt řu hižom sa tym řtali, a řjednocžili řo hiřcže njėřbu, a to drje řo tež tón křócž jim njėradži. řapaki budža hiřcže dolho wokoło rořpadankow Němcžiny lėtacž — knano wėcznje — a řławnemu Barbarosfej mjes tym broda psches řemju řrořcže! — řanje řłowjansřich řplahow řich wubudži i twjė- deho řona, džėn narodow najmóznisřich na řemi. řasch řastup do řławneho pschichoda pak njėbudž i křwju wopanzany. řmėrnje řřhadžej řłonzu našcheho wóřiwjenja, so by řwėczřilo do pschichoda řbožowneho. Tola křucze wustupujmy pschecžimo kwojim řanicze- řjam, dha řtupamy do řtupow řławnych našchich wótzow! —

Sa cžichu pjatk.

Džėn khlrow duscha wita,
řdžėž křonu cžėrnjowu
řzi, kłowa křwawnje řbita,
řa wuřmėch řtajichu;
řdžėž tebje řřchizowachu
řa horje Golgatha,
řze řróřbnje moricž dachu,
řo hela řawřřta.

Mje njėmhlcže, wy druřny,
řiž macže lubo řwėt
A kotrymž řbóžnik zuby
ře hižom wjele lėt;
řjėch w cžichej řamotnosćzi
řswój řřřř džėnř wuřkoržu
A placžu w džakownosćzi
řřchju lubosćž i lubosćžu.

Tu cžičhe plakam, kłecžu,
řól jėho řacžuwam;
řdže widžu nusu wjėtschu,
řiž cžėřpi řbóžnik tam?
řón řčėřpnje pokny řmėcha
ře řmjercžu bėdži řo
A nima tola řrėča
řo řože jėhnjatko.

Šchto řjes řhlrow mořł řtupicž
řso pod řřchiz řbóžnika
A jėho widžecž wupicž
řřelch řórři wot řótza?
řřny řoži lubowany,
řiž řama lubosćž je,
řón njėře našche ranj
A našche pokłecze!

řdny řmjercž řo hižom mėri
řa tebje, řbóžniko,
řze hiřcže lubosćž cžėri,
ř nam řkóžicž woblicžo:
řžesřch, přjedy hacž tu řařnje
řzi wócžto we řmjercži,
řo wuřřemil by cžaknje
řař trořřt twój njėbjesři.

Duž, Abryščeže, rěčž t tym fwojim,
 Nót fwojaty wotewr ty;
 Glej, tu pod kšyžom tvojim
 My płacžo stejimy.
 Njech poſlednje te fłowa,
 Niz rjetny pſched fmyercžu,
 Nam se fweťneho doła
 Bucz t paradisej fu!

K. A. Fiedleř.

Či kšyže.

Powjedańčžo po podawku se Ššerbow.

(5. pokračowanje.)

We Š. njeđiwachu ſo njemato, hdyž ſhonichu, ſo je ſo Šurij f rchhtarjom domoj wróćil; tehorunja ſwjekeľiſhtaj ſo jeho ſtarſhej, hdyž jeho ſažo wohladajhtaj, pſchetož ani jimaj njebe prjedy ničo rjełł. Š tajkim pohroženjom chyžyche dže jeju t temu pſchinucžicž, ſo byſhtaj jemu kublo ſapiſacž daſoj. Duž džefche, hdyž ſo wonaj nad jeho pſchilhadom džiwaſhtaj: „„Šaj, tón króć fym wojakam wuſchol, ale ſchtó wě, hdy mje ſažo ſhrabnu, hdyž mi ſapiſacž dacž njehataj. Tych, kotrychž fu nětko wubrali, ſkoro we wójnje ſabija; tať tež ſo mje teſak njeſminje.““

Nan drje jemu na to ničo njewotmolwi, ale macž mēnjefche: „„Šanſo, dajmoj jemu ſapiſacž, potom njetrjebamy ſo wójnny wjazny bojecž.““

„Ša chzu ſebi pſchemyſlicž, ſ wſchať dže hiſchče tať nuſne njeje!“ —

Šdyž bē ſo Šurij roſhotowacž woteſchol, prajefche nan: „Šemu njeby wſchať ničo ſchłodžako, byrnjež jeho wojazy doſtali a trochu woczefali, to by tola ſwoju hruboſcž ſhubil; tať myſli, ſo dyrbja ſo wſchitny pſchēd nim pokoricž. Šdy by jeno ta ſabita wójna njebyła, njebych jemu ſapiſacž dať: ale ſchtó džēčžo radu do ſtracha poda? Pſchēzo ſebi njewērju, jemu ſapiſacž dacž, ſchtó wě, tať ſo namaj póndže, hdyž budže Šurij ſam ſwój knjeſ! Šchto dha ty myſliſch?“

„Šať ſnadž budže roſomniſchi, póčnje-li do ſwojeho hornčžka nučacž; to wěſch, mlody hólz pol ſemjana. Mōžemoj dže ſej wučžinicž, ſo chzemoj hiſchče nětotre lēta ſamaj hoſpodaricž; ženicž ſo bjeſ teho njetrjeba, wſchať mōžu ja wſcho derje ſaſtačž.“

„Mó, dha njech tať woſtanje!“

Wjeczor powē macž Šuriej, ſchto bēſhtaj ſ nanom wučžinikoj, a wón wotmolwi: „„A ſchto, to pomha, byrnjež ſapiſane mēł, hdyž chzetaj tajke wumēnjenje čžinicž, woſmu mje tola do wojakow. Šaj wſchať, wamaj je wſcho jene, hacž mje ſaſčela abo niz; njebych-li ſo ſam poſtarať, bych hižom teſak noſyl.““

„Ale, Šurjo, njerēcž tať hčupje.“

„„Mó, dha dajtaj mi bjeſe wſcheho wumēnjenja ſapiſacž a potom njetrjebam ſo ničeho wjazny ſtrachowacž.““

„Chzu ſ nanom porēcžecž, proſch tež ſam nana a njeſtajej ſo jemu tať hčupje. To dawno wěſch, ſo ſebi jeho ſ tym nje- pſchilkonifch.“

„„Ač, to drje wěſch, macži, ſo mi date njeje, něloho proſnyčž; prajicž drje jemu chzu, njefechže-li pať, potom njech moje dla podeſdže mje, ſchtož chže.““

Šsobotu pſchi wobjedže ſiwaſche macž na Šurja wjazny króćž, wón wotmolwefche jej ſ hłowu wijo. Šo wobjedže woſta pſchi nanje wo iſtwje, a hdyž bēiſhtaj ſamaj, džefche: „„Nano, ty mohł mi kublo ſapiſacž dacž, ale bjeſe wſcheho wumēnjenja. Njetrjebali ſo potom wójnny bojecž; njewēmy dže ženje, hdy ſažo wojakow trjebaja. Budža-li ſ nowa bracž, pſchińdže naiſkerje tež na mnje rjad. Duž by naiłepje było, ſo bych hižom ſam hoſpodať był; pſchetož hoſpodarja njemōža nihdy na nihdy wſacž.““

„Šdyž hinať njeje, ſapiſacž drje ſo či bjeſ wumēnjenja mōže, ale hoſpodaricž budu t najmjeiſchemu pjecž lēť ſam; ſmój ſ maczerju hiſchče jara mlodaj, ſo bychmoj ſo hižom na wumjeiſt hdyňłoj. Trjebajch namaj jeno ſlubicž, ſo ſo kubla tať dolho mozowacž njehaſch, doňž či je ſamaj njedamoj; dha mōžemy na ſapiſt hicž, byrnjež jutſje było!“

(Pſchichodnje dale.)

Wjeczor a ranje wutrobny.

Šso wjeczor čžēmi wutrobje,

Šdyž wſcho je wuhaňnyło,

Šchtož ſbože bēſche žiwjeiſte

A wjeſele tu było;

Š nim lóſchtne ſpēmy wonēmja,

Wſcha radoſcž božmje praji,

Šso mōdre njebio ſamróčža

A ſlónzo jaſne taji.

Šať po nožny pať ſhadžuje

Džeň purpurojny ſaſny,

Tať ſwita twojej wutrobje

Tež ranje w rjeiſchej kraſny.

A njehadža tu twoju nōž

Čži žane ſerja jaſnicž,

Glej, we njeju chže Woža mōž

Čže ſ wēcžnym ſwētkom kraſnicž!

K. A. Fiedleř.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— 1. haprleje dołonja ſo 100 lēť, ſo ſo Biſmarck w Šchōnhaufenje narodži. Šchtož je wón naſchemu ludej był, ſo ženje njefapomni, a woſebje nětko ſo jeho wobras pſchēd naſchimaj woczomaj blyſchēči, hdyž w čžaſu čžežteje ſwētnje wójnny stejimy. My wēmny, ſ kajfej wobhladnimoſcžu je naležnoſcže naſcheho luda a wótžneho kraja w poſlednjej wójnje ſaſtupowať a tať ſo nam we wutrobje ſbēha to čžiche pſchēče: Ač, hdy bychmy w tutym čžežkim čžaſu naſcheho Biſmarcka mjeſ nami mēli! Wěſcže budže jeho 100lētny narodny džeň kať žiwe přēdowanje na naſche wutrobny ſkutkowacž: Stejmy kručže a twjerdže w duchu a myſli naſcheho Biſmarcka — potom naſch lud dobudže.

— Šsrjedu po jutrach, 7. haprleje, je, kať kōžde lēto, hłowna ſhromadžiſna Macžizny Ššerbskeje w „Ššerbskim Domje“ w Budyſchinje.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale je tež we wſchēch pſchēdawařnjach „Ššerb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtačž. Na ſchtwórcžlēta płacži wón 40 pj., jenotliwe čžiſla ſo ſa 4 pj. pſchedawaju.

Samolwity redaktor: J. Gólč. Šsoburedaktor: K. A. Fiedleř.

Čžičečet a nakladnik: M. Smoleř.